

Als refugis!

Cauen les bombes i, en canvi, les sirenes no ens avisen d'anar cap als refugis. Potser quan sonen ja serà massa tard... Són metàfores en to de broma que se'ns ocorren quan llegim els diaris aquests dies i ens adonem que, a part de les iniciatives governamentals del Partit Popular (PP) allà on governa, els sectors socials més actius de la dreta aprofiten l'embranchida de la majoria absoluta, amb iniciatives de tota mena, per desmuntar avenços aconseguits en més de vint anys de democràcia. Els lectors d'EL TEMPS saben prou bé de què parlem, perquè l'actualitat informativa ens porta a opinar sobre el PP i les seues coses amb més freqüència del que voldríem.

Però si l'enduriment del PP es podia preveure arran dels seus resultats electorals, la intensa activitat de "les bases" i els sectors socials propers al partit d'Aznar és una novetat. Les Illes Balears i el Principat de Catalunya són paradigmàtics en aquest sentit. Els exemples són molt nombrosos: a Mallorca, les mobilitzacions de pagesos i propietaris rurals en contra dels projectes urbanístics del govern Antich; a Catalunya, les campanyes legals contra la política de normalització lingüística a les universitats públiques.

Madrid també és un focus d'activitat en aquest sentit, com posen en evidència els últims plantejaments de les patronals i els sindicats sobre les competències autonòmiques o el marc català de relacions laborals, que han culminat amb el recent informe del Consell Econòmic i Social sobre "Unitat de mercat i cohesió social". Uns plantejaments en què coincideixen la dreta i l'esquer-

ra centralista: no és només la CEOE qui propugna un retrocés en el procés autonòmic, sinó també els aparells centrals dels grans sindicats, Comissions Obreres i UGT. És un fenomen, en fi, que també té la seua versió *sui generis* en el pla polític, amb anècdotes com la del socialista Rodríguez Ibarra culpant "els nacionalismes" de l'estancament de l'estat de les autonomies.

La llarga ombra dels postulats centralistes dels aparells de patronals i sindicats espanyols arriba també en molts casos als Països Catalans. A Catalunya, per exemple, amb l'invent d'una "nova" patronal catalana de petites i mitjanes empreses, Fepime, més a prop del PP que cap altra, vinculada a la CEOE i en competència directa amb organitzacions que porten anys de treball constant en defensa d'aquest sector i que afortunadament són cada vegada més independents.

És a dir, un bombardeig, que no deixa indiferent ningú però que no tenim la sensació que provoqui grans reaccions, ni defensives ("als refugis!") ni ofensives. Fins al punt que potser seria hora de donar suport a les iniciatives de l'eurodiputat del PP Alex Vidal-Quadras, que almenys, com ell mateix diu, provoca el debat social. Per què no demanar al Parlament europeu que, quan envii representants al Principat de Catalunya a examinar la situació del castellà –a proposta de Vidal-Quadras–, amplie la investigació a la Franja de Ponent, el País Valencià i les Illes Balears? I que, de passada, estudei també la situació del francès a la Catalunya Nord. ■

"Sectors actius de la dreta aprofiten l'embranchida de la majoria absoluta, amb iniciatives de tota mena, per desmuntar avenços aconseguits en més de vint anys de democràcia."

LLIBRES

64

Varietat i riquesa de les memòries

Lluís Bonada

Durant la primera meitat de l'any 2000 els taulells de novetats han exhibit una gamma extensa de llibres de memòries.

GALERIA

71

Barcelona, escenari de la música mestissa

Núria Zayas

Ritmes d'arreu del món es fonen en concert a Mestival 2000.

OPINIO

11

Una dècada de treva

Francesc Bayarri

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canis

C@t@luny@ punt net

Toni Canis

15

Històries

Pau Viciano

16

La segona revolució...

Antoni Castel

18

Vera, l'ànima del SOE

Xavier Vinader

Joyce Horman

Llibert Ferri

Ibarra torna a tenir raó

Ramon Barnils

19

Àrees metropolitanes

J. J. Pérez Benlloch

Baviera o la força

Rere Martí

82

El 'valor' de la cultura

Joan Francesc Mira